

opusdei.org

Prelaadi kiri (detsember 2013)

Pärast Usu aasta lõppu vaatleb piiskop Echevarria, kuidas võisid möödunud kuud meie usuellu sügava jälje jätta.

15.12.2013

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Püha Isa kuulutas lõppenuks Usu aasta, mil üritasime Jumala abiga suurendada endas seda teoloogilist voorust, mis on kristliku elu aluseks. Me palusime tungivalt Jumalat:

Audáge nobis fidem! [1] – Suurenda meie usku ja koos sellega ka lootust, armastust ja vagadust. Nüüd, kui need armu kuud möödab on, püüame me selle saadud innu ja jõuga, päev-päevalt sel teel edasi sammuda, teel, mis meid taevasse viib. Otsigem pelgupaika Jumalaema juures, kes on meie usu õpetaja ning kes õpetab meile usalduslikku suhtlemist Jumalaga, et ta annaks meile jõudu, tema Pojale ja Kirikule truu olla.

Kiriku õpetusameti kirjutised, eriti Entsüklika *Lumen fidei*, on välja toonud kaks olulist momenti, mis on usu allikaks, nii, nagu ütleb Uus Testament. Ühest küljest ütleb püha Paulus, *fides ex auditu* [2], usk on Sõnum, mille aluseks on Kristuse Sõna, mida kirikus loetakse ja vastu võetakse, või teisest küljest nagu õpetab püha Johannes, et Kristus, inimesekssaanud Jumala Poeg, *Tõeline valgus, mis valgustab iga inimest, oli maailma tulemas*. [3], ja

annab talle võime, Jumala varjatud saladusi ära tunda. Seepärast on tungivalt vaja "see usule omane valgus tagasi võita, sest kui see leek kustub, kaotavad ka kõik teised valguseallikad oma jõu"[4] Tänaagem Jumalat kogu südamest, minu tütreid ja pojad, selle valguse eest, mille Püha Vaim meis süütab, millega ta Kiriku õpetusametit ja pühade elu teenib; võtkem see innuga vastu ja tehkem Jumala ligiolekust oma igapäevaelu juhtija.

Möödunud kuul toimus Roomas kongress, mille teemaks oli püha Josemaria teoloogiline mõtteviis ja tema pühadus, seoses tema panusega sügavamaks usu tundmiseks ja usuõpetuse sügavamaks teaduslikuks tõlgendamiseks. See kongress oli järjekordne võimalus, et teoloogilistes ringkondades selle erilise missiooni nüansse levitada, mis meie Isa 2.oktoobril 1928. aastal Jumalalt sai koos ülesandega, see

kristlastele edasi anda, eriti neile, kes on perekonna, kutsetöö ja ühiskonna keskel.

Möödunud kuudel peatusin ma erinevatel Credo artiklite tõdedel. Nüüd tahaksin sellest kokkuvõtteid teha, nii teie, kui ka minu enda jaoks, et need järgnevad kuud meie elus sellest voo- rusest läbi põimuksid. See tähendab seda, et tahan tegeleda küsimusega, kuidas usku igapäevasesse käitumisse juurutada, et see tõesti meie mõistust valgustaks, meie tahtmist tugevdaks ja meie südame sütitaks, et me Jumala armastuse ja tema tundmise enda ja kõigi inimeste ellu viiksime.

Lähtepunktiks on see, et meil oleks kõigutamatu usaldus, et meil on kirikus rikkalikult paranemise vahendeid, mis Kristus meile jättis, muuhulgas Sakramentide vastuvõtmine, Jumala ja kiriku käskude järgimine ja palve, nagu me

Entsüklikast *Lumen fidei* lugeda võime.

Sakramendid on Kristuse teguviis, millega ta oma püha inimkonda, kes on taeva kirkuses, hingedega vahetusse kontakti viib. Peale selle järgneb Püha Vaim meile teiste, samuti tuttavate teede kaudu, et inimesi enda poole tõmmata. Kuid ometi, märgib Paavst, "on meie kultuur kaotanud selle Jumala konkreetse ligioleku ja tema tegutsemise tõsiselt võtmise. Me arvame, et Jumal eksisteerib ainult kuskil kaugel teisepool, teisel tegelikkuse tasandil, eraldi meie konkreetsetest suhetest. Kui see aga nii oleks, kui Jumal oleks võimetu maailmas tegutsema, siis ei oleks tema armastus tõeliselt võimas, tõeliselt reaalne." [5]

Tulgem veelkord püha Josemaria õpetuse juurde tagasi, mis tal juba noorusaastatel mõtetes oli: Tuleb

endale selgeks teha, et Jumal on pidevalt meie juures. – Me elame, nagu Issand oleks kaugel, seal, kus tähed säravad ja me ei mõtle üldse, et ta on kogu aeg meie

kõrval.

Ta on meie juures, nagu armastav isa. Igaühte meist armastab ta rohkem, kui kõik maailma emad oma lapsi armastada suudavad. Ta on meie juures, meid armastades, juhatades, õnnistades... ja meile andestades (...). Me peame laskma endid sellest täiesti läbi imbuda ja täituda, et Issand on meie Isa, läbi ja lõhki Isa, kes on nii meie kõrval kui ka Taevas”[6]

See on ilmne eriti Absolutsiooni ja Euhharistia vastuvõtmisel. Kui meil on sellised usuveendumused, milline kindlus patte andeks saada ja Jeesuse lähedust kogeda meid siis valdab, milline rahu siis tungib meie hinge, ja kuidas kasvab meie võime, seda

rahu oma ümber levitada! Ma ei väsi kordamast, et peame iga kord neid Sakramente täie teadmisega vastu võtma, et Püha Vaim meid Kristuse kaudu Isa armastuse juurde tõmbab.

Kasutagem neid soovitusi oma isikliku võitluse lahingutes. Me võime olla pühad, vaatamata oma vigadele ja langemistele, sest Jumal kutsub meid, kui oma lapsi oma kõige sisimasse ellu ning annab meie kasutusse kõik vajalikud tervenemise vahendid. Sakramentide armuga ja palvega saab võimalikuks Jumala seaduse käske täita ja iseenda kohustustele truuks jääda. ”Dekaloog ei ole üks kogum negatiivseid ettekirjutisi, vaid konkreetseid juhendeid, kuidas enesessesulgumise ja enesestõmbumise tühermaalt välja tulla ja Jumalaga dialoogi astuda, et tema halastusest osa saada ning seeläbi ise halastust tuua.

Palugem Jumalat, et ta meile kindlamat usku saadaks, mis kõiki meie tegemisi elustaks. Kindlasti usume me Jumala Sõna, me imestame, et loeme ja vaatleme Evangeeliumi, kuid võibolla ei tungi see veel piisavalt sügavale meie hingepõhja, sellise punktini, et see kõiki meie tegevusi kujundaks. Ja kui tekivad raskused, kuivus, vastuseis suhtlemisel, kaotame me julguse. Kas ei ole nii, et meie usk on sageli uinunud? Kas me ei peaks rohkem Trööstija tegutsemisega arvestama, kes meie hinges armu seisus elab? Kas ei ole nii, et me liiga sageli omaenda jõule loodame? Vaadagem, mis toimus Apostlitega Nelipühil ja kohandagem ennast Jumala juhatamisele, kes ka meile nendest kristlikest vagaduse harjutustest teada annab, mida kirik on alati soovitanud: isiklik palve, lühipalved ja suulised palved, eelkõige Roosipärg, väikesed suretamised, hästi tehtud südametunnistuse

sisevaatlus, Jumala ligiolekul hästi tehtud töö.

Meie Isa õpetas "Siseelu ei ole mingi tunde küsimus. Kui me selgelt tunneme, et tasub päev päeva järel, iga kuu, aastast aastasse, kogu elu pingutada, sest siis ootab meid taevas igavene elu, kui palju valgust siis meile kingitakse! Mu lapsed, me peame laskma sel kõigel rahus meis toimida. Me peame oma hinges nagu mingi rahuliku paisjärve looma, kuhu me kõik need Jumala armud kokku kogume: selgus, valgus õnnis andumine. Ja kui siis pimedus saabub, öö, kibedus, siis peame kohe sellesse puhtasse Jumala armu vette sukelduma. Ka siis, kui ma sel momendil pime olen, näen ma; ka siis, kui olen kuiv, olen ma niisutatud veega, mis Kristuse küljest igavesse ellu voolab. "[8]

Nii oleme me võimelised teisi aitama, et ka nemad otsustaksid usu teel

käia. Tegelikult ei vaata usk ainult Jeesust, vaid Jeesuse vaatevinklist, näeb nagu tema silmadega; See on tema vaatenurgast osa saamine”[9] Ja Jeesusel olid silmad iga üksiku inimese jaoks ja samuti kogu inimhulga kui terviku jaoks. Igaühe ja kõikide jaoks tuli ta alla maapeale, kõigi ja igaühe jaoks jätkab ta oma lunastustööd. Meie ülesanne muutub niisis konkreetsemaks. Me tahame kõik inimesed, keda me oma elu teel kohtame, Jeesusega kokku viia, oma lähedastest alustades. Niisamuti tegid esimesed kristlased, kes paganliku maailma pöördumisele kaasa aitasid.

Ühes väga varases vaatluses jälgis püha Josemaria nende esimeste õdede ja vendade eeskuju: ”Inimesed ilma hariduseta, kes olid teadlikud võimalikust vägivaldsest märtrisurmast, kuid kes vaatamata sellele oma ülesande Kristuse kaastöötajatena maailma

pühitsemisel vastu võtsid. Nad sukeldusid paganate keskele, et maa Kristuse verest läbi immutada. Üsna pea saadab neid kuulutamises ja kannatustes, mis kuulutatavat usku tiivustab, endine tagakiusaja, Saulus, kes mõõgast keeldus. (Ap 9,5). Nii lähevad nad kõik kohale, et oma puhtusega paganliku maailma roiskunud rohekas vesi puhastada ja oma väikeste voorustega, mida nad harjutavad – häbitunne, sündsus, tagasihoidlikkus – selle ühiskonna naudingujanu võita (...). Nad jõudsid antiikmaailma südamesse, isegi Rooma. Mida nad suutsid seal korda saata? Ajalugu annab meile selle kohta vastuse: valitsejate troon puruneb ja praegu, kakstuhat aastat hiljem, on Peetrus veel ikka Rooma piiskop.”[10]

Ka tänapäeval peame me uusevangeliseerimise nõudmistele sama lootusega vastu minema. *Non est abbreviata manus Dómini*

[11], Issanda käsi ei ole päästmiseks lühike. Kuid see vajab usumehi ja naisi, et Pühakirja imed korduksid. Mõned päevad tagasi avaldas Paavst Apostelliku kirjutise *Evangelii gáudium*, mis võtab vahetult kokku viimase korralise Piiskoppidesinodi tulemused, mille teemaks oli just uusevangeliseerimine. Lugegem seda teksti, mis annab meile kahtlemata uut valgust, et seda suur ülesannet paremini täita.

Ma ei tahaks jätta mainimata ka mälestuspäeva, mida me 12. detsembril tähistame, see on meie armsaima Guadalupe Neitsi püha. See on ühe järjekordse sisenduse aastapäev, mida püha Josemaria 1931. aastal sügaval oma südames kuulis. See oli suurte raskuste ajajärgul Opus Deis, kui ta järsku Pühakirja sõnu kuulis: *Inter médium móntium pertransíbunt aquae* [12] Sina saadad allikaist ojad jooksmas; need voolavad mägede vahel ja

võidavad kõik takistused, kõik, mis Jumalariigile kiriku ja inimkonna edusammudes vastu tulevad. Sest *see ongi võit, mis on võitnud ära maailma - meie usk*. [13] Aidakem kaasa, et läheks täide meie Isa eesmärk, mida me juba Opus Dei asutamise esimestest hetkedest tema suust ja sulest leida võime: *regnare Christum vólumus* : me tahame, et Kristus valitseks.

Täna algab Advendiaeg, nädalad, mil me Issanda sündimiseks valmistume. Neil päevil oleks hea taas kord meie Isa Jumala headust ja halastust imetleda, kes oma poja maailma saadab ja meie soovi uuendab, alati Jumala valgusele avatud olla, eriti Püha Kirja lugemisel ja vaatlemisel.

Neile pühadele avab tee ka Neitsi Maarja Pärispatuta saamise suurpüha, Maarja, kes on meie Usu õpetaja, meie lootus ja suurepärase eeskuju, kuidas Jumalat ja lähedasi

Jumala tahte järgi armastada – süda, mõistus ja meel täielikult Jumalas. Valmistugem selleks lähenevaks pühaks eriti hästi ja pöördugem lapse armastusega meie taevase Ema poole.

Palvetagem kiriku ja Paavsti eest, tema kaastöötajate eest, minu palvesoovide eest, kõigi meie aja meeste ja naiste vaimsete ja materiaalsete vajaduste eest. Materiaalsed ja vaimsed raskused, mis nii paljusid maailma inimesi puudutavad ja mis sageli tõelisteks tragöödiateks kujunevad, ei saa meid ükskõikseks jätta.

Selles kuus on ka veel muid Opus Dei tähtpäevi, sealjuures Püha Maarja kolledži asutamine Roomas 1953. aastal. Tänaagem Jumalat kõigi tähtsate sündmuste eest Opus Dei ajaloos.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Lk 17, 5

[2] Rm 10, 17

[3] Jh 1, 9

[4] Paavst Frantsiskus, Ents. Lumen
fidei, 29.6.2013, Nr. 4

[5] Paavst Frantsiskus, Ents. Lumen
fidei, 29.6.2013, Nr. 17

[6] Püha Josemaria, Tee, Nr. 267

[7] Paavst Frantsiskus, Ents. Lumen
fidei, 29.6.2013, Nr. 46

[8] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 17.2.1974

[9] Paavst Frantsiskus, Ents. Lumen
fidei, 29.6.2013, Nr. 18

[10] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 26.7.1937

[11] Js 59, 1

[12] Ps 104, 10

[13] 1 Jh 5, 4

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
detsember-2013/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiridetsember-2013/) (12.03.2026)